

JENNIFER L.
ARMENTROUT

NEÎNFRICARE

AL TREILEA VOLUM AL SERIEI *WICKED*

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂTĂRAN

LEDA EDGE

Capitolul unu

CAMERA ERA ATÂT DE ÎNTUNECATĂ, ÎNCÂT NU VEDEAM NIMIC, în afară de lumina slabă și argintie a lunii, care se strecura printre draperiile groase. Aerul era neclintit și stătut.

Dar știam că nu sunt singură.

Aici nu eram niciodată singură.

M-am străduit să deslușesc ceva prin beznă. Metalul rece al curelei îmi apăsa gâtul și îmi doream ca ritmul inimii să încetinească, dar bătăile ei s-au intensificat, până când presiunea mi-a încheștat pieptul.

Nu pot să respir!

Nu pot respira în această...

Ceva s-a apropiat de pat.

Nu vedeam nimic, dar am simțit o ușoară mișcare a aerului.

Inima mi-a urcat în gât, și absolut toți mușchii mi s-au încordat. Acolo! O umbră a acoperit fășia subțire de lumină.

Era aici!

Oh, Doamne, era *aici* și nu mai aveam nicio cale de scăpare. Nu puteam face absolut nimic. Acesta îmi era viitorul! Aceasta îmi era soarta!

Am simțit durere în abdomenul umflat, în timp ce m-am tras înapoi, lipindu-mă cu spatele de căpătâiul patului. Lanțul

s-a smucit, aruncându-mă într-o parte. Măinile mi-au zburat în aer. M-am apucat de pat, dar fără folos. S-a auzit un strigăt, care s-a pierdut repede în umbrele camerei. Smucită, am fost târâtă peste pat, spre el. Spre...

Ochii mi s-au deschis brusc, și am țâșnit în sus, apoi m-am prăbușit pe o parte, aproape căzând din pat. M-am prins în ultima clipă, trăgând aer în piept, aer proaspăt, care era ușor parfumat și care îmi amintea de toamnele din nord. Imediat, mi-am dat la o parte de pe față grămada de bucle și am cercetat camera, oprindu-mă la fereastră. Draperiile erau trase, exact așa cum le lăsasem înainte de culcare. Lumina lunii pătrundea înăuntru, revărsându-se peste canapeaua mică și peste fotolii. Atmosfera și mirosul îmi erau familiare. O ușurare plăcută mi s-a revărsat prin corp la vederea locului.

Totuși, trebuia să fiu sigură că ceea ce tocmai trăisem fusese un coșmar și nu crunta realitate. Că nu mai eram prizoniera prințului, care era hotărât să mă lase însărcinată, pentru a împlini o profeție incredibilă, care ar fi deschis toate porțile către Lumea de Dincolo.

Încet, mi-am pus mâna pe abdomen.

Cu siguranță, nu era umflat.

Cu siguranță, nu eram însărcinată.

Asta însemna că, *în mod sigur*, nu mă aflam în casa aceea cu prințul.

Am ridicat o mână tremurândă și mi-am trecut-o prin păr. Fusese doar un coșmar – un coșmar stupid. La un moment dat, aveam să mă obișnuiesc cu ele. Până la urmă, aveam să nu mă mai trezesc panicată.

Trebuia să ajung și la momentul acela.

Stomacul mi-a chiorăit, rozându-mă, și am inspirat adânc. *Foame!* Mi-era foame, dar puteam ignora senzația, pentru că

deocamdată funcționa, dacă nu luam în seamă golul acela mistuitor din adâncurile ființei mele.

Am expirat ușurată, mi-am lăsat mâinile să cadă pe pat și am înghițit greu. Acum mă trezisem de-a binelea. La fel ca în noaptea dinainte... și în noaptea de dinainte de aceea.

Patul s-a mișcat în spatele meu, apoi, o voce profundă, somnoroasă, a zis pe un ton răgușit:

— Ivy?

Mușchii de pe spate mi s-au blocat. Nu m-am întors când am dat din picioare ca să mă dezvelesc. Căldura mi-a urcat în obraji.

— Îmi pare rău! N-am vrut să te trezesc.

— Nu trebuie să te scuzi.

Somnul a dispărut din vocea lui, patul s-a mișcat din nou și, fără să mă uit, am știut că Ren s-a ridicat în fund.

— E totul în regulă?

— Da!

Mi-am dres vocea. Mă întrebase asta de un milion de ori. „E totul în regulă?” Și a doua întrebare foarte frecventă: „Te simți bine?”

— Da! Tocmai... m-am trezit.

A trecut o clipă.

— Mi s-a părut că te-am auzit țipând.

La naiba!

Căldura care îmi urca în obraji s-a intensificat.

— Nu... nu cred că am țipat eu.

N-a răspuns imediat.

— Ai avut un coșmar?

Eram sigură că deja știa răspunsul la această întrebare, ceea ce însemna că ar fi trebuit să îmi fie mai ușor să recunosc. În plus, un coșmar nu era mare lucru. La naiba, dintre toți oamenii, Ren

ar fi înțeles dacă aș fi avut un episod de stres posttraumatic care să se potrivească de minune cu actuala mea stare, descrisă perfect de expresia „lucrul sunt cam de rahat în clipa asta”. Mai ales că și el petrecuse o perioadă *distractivă* cu prințul și gașca lui veselă de elfi psihotici.

Dar, habar n-am de ce, nu reușeam să recunosc în fața lui că am coșmaruri, că uneori, când mă trezeam, credeam că sunt încă în casa aceea, legată de pat. Ren mă considera neînfricată, și chiar așa și eram, dar în momente ca acelea... nu mă simțeam deloc neînfricată.

— Dormeam, am șoptit, expirând ușor. Culcă-te la loc! Mâine ai de făcut diverse.

Ren urma să iasă din ceea ce numeam eu Hotelul Elfilor Buni ca să vadă dacă poate ajuta la localizarea Cristalului superspecial. Inițial, acest cristal le aparținuse elfilor buni, elfilor din Regatul de Vară. Ordinul îl luase de la ei, apoi Val îl furase de la Ordin, iar acum era la prinț, care, în absența lui, nu putea fi închis din nou în Lumea de Dincolo.

— Ivy, scumpo!

Vocea lui Ren s-a înmuiat când a pus o mână pe brațul meu. Atingerea m-a tulburat.

— Vorbește cu mine!

— Vorbesc cu tine!

M-am tras, lăsându-mă să alunec de pe pat. În momentul în care picioarele au atins podeaua, m-am ridicat. Golul din stomac s-a adâncit.

— Cred că o să mă duc să fac sport.

— La trei dimineața?

Părea neîncrezător și nu-l puteam învinovăți pentru asta. Să fac sport în toiul nopții chiar părea ciudat.

— Da! Simt că nu-mi găsesc locul.

Să mă întind la loc lângă Ren în clipa aceea, când îmi simțeam stomacul cum îl simțeam, iar mintea îmi fugea unde îmi fugea, nu era o opțiune. Lucrurile pe care mi le spusese Faye în noaptea în care mă ajutasă să fug de la prinț au găsit momentul oportun să înceapă să mi se rotească prin minte. „Și, dacă vei continua să te hrănești, vei deveni dependentă. Probabil că deja ești.”

Ren știa despre hrănire și despre faptul că poate omorâsem pe cineva, dar nu mă învinovăța. Ba chiar era de părere că lui nu i-aș face rău. Că nu aș ceda acelei părți din mine care se trezise cât fusesem ținută captivă, adică acelei părți din mine care era elf și care acum știa cum să se hrănească, dar și cum putea să mă facă să mă simt.

Și cât de *ușor* era!

Ren avea încredere în mine, dar eu, nu.

În clipa aceea, nu-mi puteam permite să *am încredere*, pentru că nu mi-aș fi iertat-o niciodată, dacă l-aș fi rănit pe Ren așa cum știam că îi rănisem pe alții. Aveam gura uscată, în timp ce pumnii mi se încleștau și se descleștau fără rost.

— Ivy?

Dându-mi seama că rămăsesem căzută pe gânduri, am cli-pit rapid și am încercat să mă adun.

— Ai văzut sala de sport pe care o au la subsol? Până și pe mine mă face să urc pe o bandă de alergare.

Bineînțeles că văzuse sala de sport. Ren nu ar fi avut corpul pe care îl avea fără să se fi apropiat de o sală de sport.

— În loc să te duci la sală la trei dimineața, de ce nu te întorci în pat? m-a întrebat. Putem să ne uităm niște seriale. Sunt destul de sigur că ai ratat câteva episoade din *The Walking Dead*.

Pierdusem o mulțime de episoade din serialul meu preferat cu zombi, ceea ce era nasol, pentru că, de fiecare dată când îl

vedeam pe Tink, era la câteva secunde distanță de a-mi povesti tot. La fel și cu *Supernatural*.

Am simțit un val de nostalgie plăcută și oarecum dureroasă, care aproape a învins pentru o clipă umbrele care nu-mi dădeau pace. Îmi venea să mă prăbușesc la loc pe pat, să mă cuibăresc lângă Ren și să adorm în brațele lui, ascultându-l pe Rick Grimes transformându-se din nou în Rick-tator, cel pe care îl știam și îl iubeam cu toții. Asta ar fi fost normal să fac, și Dumnezeu știe că îmi doream normalitatea de foarte mult timp.

De aceea mă înscrisesem la facultate, chiar dacă aveam deja o carieră. Mă rog, avusesem o carieră în cadrul Ordinului. Cine mai știe acum? Totuși, îmi doream să mă trezesc și să mă duc la școală sau la muncă, fără să-mi fac griji că voi muri la locul de muncă sau că voi descoperi că îmi fuseseră omorâți colegii. Normal însemna să ieși la restaurant și la film. Să stai acasă și să faci un maraton de seriale, fără să îți bați capul cu un iminent sfârșit al lumii. Normal însemna ca prietena mea cea mai bună să nu se dovedească a fi o cățea trădătoare, care să moară din cauza acțiunilor și alegerilor ei.

Normalitatea e atât de subestimată!

Lampa de lângă pat s-a aprins pe neașteptate. Lumina a inundat camera, ajungând până la locul în care stăteam. Un instinct bizar s-a trezit la viață. Nu știam de ce, dar nu voiam să fiu *văzută* în clipa aceea. M-am ferit de lumină, dar, în momentul în care privirea mea a întâlnit ochii aceia verzi ca frunza, am înghețat.

Ren Owens era... Doamne, era frumos, într-un fel sălbatic. Îmi amintea de toamnele din nord, din Virginia, pline de auriu și de arămiu. Părul îi era o învâlmășeală roșcăție, care îi cădea pe frunte și implora să fie dată la o parte. Genele dese și grele, pe care, recunosc, eram invidioasă, îi încadrau ochii

uimitori. Pomeții îi erau lați și se potriveau cu maxilarul ferm, parcă sculptat. Nasul lui Ren era curbat și, cumva, asta îi sporrea frumusețea feței. Avea buze pline, care de obicei zâmbeau din colțul gurii, iar, când o făcea, se iveau groșițele adânci. Acum, colțurile buzelor erau drepte, formând o linie serioasă, și, categoric, nu era nici urmă de groșițe.

Înainte de toate cele întâmplate cu prințul, Ren dormea fără bluză sau gol, și nu reușeam să ne ținem mâinile departe unul de celălalt. Pe bune! Chiar și atunci când eram răniți și trupurile ne dureau, nu reușeam să ignorăm chimia care scânteia între noi. Dar, de când mă întorsesem, de când ne reîntâlniserăm, purta în pat bluză și boxeri sau pantaloni de pijama.

Doar ne sărutaserăm.

De trei ori, mai exact, și fuseseră săruturi caste, plăcute, care aminteau de o nevoie mai profundă, reținută.

Cred că Ren dormea cu haine pe el din cauza coșmarurilor, care începuseră în prima noapte și se repetaseră constant după aceea. Iar coșmarurile păreau niște premoniții. Un avertisment a ceea ce urma să se întâmple, și nu puteam scăpa de sentimentul acela, nici măcar atunci când soarele răsărea, și eram înconjurată de oameni care nu renunțaseră la mine și cărora le păsa suficient de mult, încât să se întoarcă în iad și să mă tragă afară de acolo.

Mi-am reprimat un fior.

— Te rog!

Ren a întins o mână spre mine. Privirea mi s-a îndreptat spre vița-de-vie tatuată pe brațul lui și care dispărea sub tricoul alb de pe el.

— Întoarce-te aici și rămâi cu mine!

Respirația mi s-a oprit în nodul care îmi creștea în gât. Voiam să fiu acolo cu el. Cu disperare. Dar... aveam nevoie de spațiu

și de... Nu știu de ce anume aveam nevoie. Pur și simplu, nu puteam să mai stau acolo.

— Poate mai târziu! am zis, mișcându-mă, în sfârșit.

M-am îndreptat spre dulapul mic, unde îmi fuseseră puse câteva dintre haine. Sentimentul de vinovăție mi-a urcat în gât, ca o bilă.

— Dacă o să mai fii treaz când mă întorc, putem să ne uităm la ceva.

— Aseară nu te-ai întors.

Am scos o pereche de colanți.

— N-am reușit să mai adorm, așa că n-am vrut să te deranjez.

— Știi că nu mă deranjezi *niciodată*. *Niciodată*.

A urmat o pauză.

— Și nu m-am culcat la loc. Te-am așteptat.

Genul de răbdare pe care eu nu o am i-a menținut vocea calmă.

— Pot veni cu tine la sală. Doar lasă-mă...

Întorcându-mă, am văzut că deja își dăduse jos picioarele din pat.

— Nu!

Ren s-a oprit și a făcut ochii mari.

— Nu?

Am strâns pantalonii în mâini.

— Adică, nu vreau să te dai jos din pat și să simți că trebuie să-mi ții companie. Deja te-am trezit. Ar trebui să te întorci la somn.

Umerii i s-au ridicat, respirând adânc.

— Nu e mare lucru! Pot să vin cu tine.

S-a dat jos din pat și s-a întins, ridicându-și brațele deasupra capului.

— Putem să ne întrecem pe banda de alergare.

Și-a lăsat brațele jos.

— Cel care pierde trebuie să se ducă în bucătărie și să fure cutia de *beignets* care e livrată în fiecare dimineață.

Inima a început să îmi bată cu putere când a făcut un pas spre mine și apoi încă unul. Cum camera nu era foarte mare, nu a durat mult până să fie chiar în fața mea.

— Trebuie doar să mă schimb. Sau aș putea să vin așa? Ce crezi? m-a tachinat el, cu un zâmbet discret. S-ar putea să nu fie cea mai ușoară întrecere.

Sângele îmi vâjâia în urechi, în timp ce privirea mi-a coborât spre gura lui. Am simțit un nod în stomac, când a întins mâna spre una dintre buclele mele. A tras de ea și i-a dat drumul. Era unul dintre gesturile lui preferate, iar înainte, pe vremea când lucrurile erau normale, era urmat de un sărut. M-a luat cu amețală, anticipând momentul, în timp ce pe șira spinării mi-a trecut un fior. O căldură plăcută mi-a invadat venele.

Dar voiam să-l sărut? Sau... sau voiam să mă hrănesc din el?

Însuși faptul că trebuia să mă întreb asta era înspăimântător.

Am făcut un pas înapoi și m-am lovit de comodă, zgâlțâind-o. Ren a rămas nemișcat ca o statuie. O tăcere neplăcută a umplut spațiul dintre noi, în timp ce îl priveam cu ochii mari.

— Nu o să-ți fac rău, Ivy! Știi asta, nu-i așa? Ești în siguranță cu mine. Întotdeauna vei fi!

Doamne, credea că sunt îngrijorată că m-ar putea răni? Bineînțeles că se gândea la asta. Cum aș fi putut să-l învinovățesc că se gândește la asta, când eram agitată ca un dependent de cafea ori de câte ori mă aflam în preajma lui?

Fața îmi ardea, așa că mi-am ferit privirea.

— Știi că nu mi-ai face asta. Îmi pare rău...

— Nu-ți mai cere scuze, Ivy! La naiba! Nu mai spune că-ți pare rău.

Am deschis gura și am închis-o la loc, când mi-am dat seama că sunt pe cale să-mi cer scuze din nou. Ren a făcut un pas înapoi, lăsându-mi spațiu.

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze!

Totuși, chiar nu aveam de ce? Mă simțeam de parcă aveam o listă de scuze lungă cât brațul meu, începând cu faptul că nu îl recunoscusem imediat pe priiț, când se dăduse drept Ren. Și mai erau și altele, Doamne, erau atât de multe, iar când mintea îmi fugea la un milion de lucruri, era dificil să-mi amintesc că Ren nu îmi purta pică pentru nimic din toate acelea.

Dar cum era posibil să nu o facă? Cum putea să doarmă așa cum dormea? Îmi venea să-l întreb cum trecuse peste asta, pentru că și el fusese capturat. Fusese pus să se hrănească, și încă în cel mai rău mod, și mai era și elful acela femelă. Breena. Pretinsese că ea și Ren... Pretinsese o grămadă de lucruri, dar știam că, dacă ar fi fost adevărat, Ren nu ar fi participat de bunăvoie.

Furia a luat locul fierbințelii. Îmi venea să-mi înfig din nou degetele în ochii Breenei, și chiar aveam de gând s-o fac. Înainte s-o omor. Lent. Dureros.

Ren mă privea într-un mod care m-a făcut să mă simt de parcă îmi citea gândurile, iar dacă ar fi fost așa, probabil că nu i-ar fi plăcut ceea ce vede. Umerii i s-au încordat, apoi a expirat brusc.

— Bine!

Am simțit o mare ușurare. Privirea i-a trecut peste mine și m-am gândit că poate a văzut cum realmente m-am relaxat, ca răspuns la faptul că a cedat. Bărbia i s-a încordat.

— O să te aștept treaz.

Știam că o va face.

Și știam că în adâncul lui își dădea seama că nu are rost.

Capitolul doi

ADIDAȘII LOVEAU BANDA DE ALERGARE, ZDRUNCINÂND-O, DE parcă o turmă de vaci ar fi tropăit pe ea, dar ignoram zgomotul. Țineam pumnii încleștați pe lângă corp. Buclele care îmi scăpaseră din coc îmi atârnav la ceafă și la tâmple. Sudoarea îmi curgea pe gât și se aduna în zone la care nici nu voiam să mă gândesc.

Alergare.

Bleah!

Uram să alerg, la naiba, uram orice activitate fizică, în general, dar, fiind membră a Ordinului, sortită din naștere să-i vânez pe elfii care se hrăneau din oameni, cam trebuia să fiu în formă. Totuși, în clipa aceea nu eram pe bandă pentru că eram un fel de protector predestinat al omenirii. Alergam doar pentru că nu aveam altceva de făcut. Eram blocată acolo în arest la domiciliu la Hotelul Elfilor Buni. Din moment ce prințul nenorocitei de Lumi de Dincolo putea să mă adulmece mai ceva ca un câine de vânătoare, era prea riscant să hoinăresc pe străzile înguste din New Orleans.

Unghiile mi-au intrat în palme.

Faye, care lucrase sub acoperire în casa prințului, îmi explicase că farmecele care înconjurau Hotelul Elfilor Buni nu îi

permiteau nenorocitului să-mi simtă prezența. Era genul de putere pe care o aveau elfii descendenți din Regatul de Vară, un regat despre care Ordinul ne spusese că nu mai există.

Buzele mi s-au subțiat, în timp ce prindeam viteză, fără să mă duc, de fapt, nicăieri. Ordinul mințise în legătură cu foarte multe lucruri. Unii dintre membrii lui știau că există elfi buni, care alegeau să nu se hrănească din oameni și care duceau vieți normale, îmbătrâneau și mureau la fel ca oamenii. Ordinul lucrase alături de ei, la un moment dat.

Daniel știuse?

Fiind liderul sectorului New Orleans, Daniel Cuvillier trebuie să fi cunoscut adevărata istorie a Ordinului și a elfilor. Așadar, însemna că și el mințise și, nu știu de ce, mă durea al naibii. De când fusesem trimisă în New Orleans, Daniel îmi fusese ca un tată. Era un nemernic țâfnos, care își petrecea mai mult timp criticându-mă decât laudându-mă, dar era... era Daniel, și aveam încredere în el. Toți cei din Ordin aveau încredere în Daniel, aveau încredere în Ordin în sine.

Nici măcar nu eram sigură de ce îmi băteam capul cu asta, pentru că, la urma urmei, chiar conta? Mă îndoiam că mai eram membră a Ordinului. După ce dispărusem în misiune de vreo lună și ceva, și cu Elita – grupul superspecial și secret din cadrul Ordinului – căutându-l pe halfelin, eram sigură că fie mă credeau moartă, fie știau că sunt halfelinul pe care îl căutau.

Cel pe care fusese trimis Ren să îl găsească.

Am înghițit greața care m-a cuprins brusc și am clătinat din cap. Picăturile de transpirație au zburat, mânjind panoul de control. Problema era că aveam nevoie ca Ordinul să deschidă porțile pentru a-l trimite pe prinț înapoi. Habar n-aveam cum urma să săvârșim așa-zisul ritual de sânge și piatră. Trebuia făcut în Lumea de Dincolo. Cum naiba aveam să ducem cristalul,

momentan dispărut, în *interiorul* Lumii de Dincolo, cu sângele prințului, dar și cu al meu pe el? Doar gândul la asta făcea să mă doară creierul, și nu aveam chef de așa ceva. Pur și simplu, creierul meu nu avea spațiu pentru nimic din toate astea.

Cu o noapte înainte, mă trezisem aici, după ce îl lăsasem pe Ren în cameră. Câteva ore mai târziu, eram din nou în sala de sport, pentru că, de obicei, alergatul îmi punea creierul pe pauză. Când alergam astfel, forțându-mi corpul până când aveam arsuri în gambe, mă dureau coapsele, iar inima îmi galopa, rămânea puțin loc *să gândesc* și să insist asupra săptămânilor de viață pe care le pierdusem, săptămânile acelea petrecute cu prințul.

În mod normal, nu mă gândeam la rochia oribilă pe care mă obligase să o port sau la felul cum fusesem legată cu lanțul de pat. Când alergam până îmi simțeam mușchii parcă din cauciuc gata să se rupă, puteam să ignor foamea insidioasă care îmi rodea măruntaiele, genul de foame pe care nicio cantitate de *beignets* sau de homari n-ar fi reușit s-o aline.

Când alergam până îmi simțeam coapsele de parcă erau niște blocuri de ciment, nu mă gândeam la modul în care prințul mă forțase să mă hrănesc din oameni nevinovați. Nu le auzeam scâncetele când adidașii îmi tropăiau pe banda de alergare. Nu simțeam euforia produsă de hrănire.

Și, desigur, când alergam până simțeam că îmi ia foc pieptul, nu îmi rămânea loc să mă gândesc la ce îi făcuse nemernica aia de Breena lui Ren. Sau la ce îmi făcuse prințul mie... la ce încercase să-mi facă.

Momentan, să-mi țin gândurile departe era prioritatea numărul unu, însă alergatul nu mă ajuta. Trebuia să mă concentrez pe ceva, orice. Privirea mi-a alunecat spre perete. Erau mai multe televizoare montate pe el, dar toate închise. De fapt,

niciodată nu văzusem vreun elf de aici să facă sport. Sincer, nici nu știam dacă aveau nevoie să facă sport.

Asta însemna că nu puteau să sufere de boli de inimă?
Și de ce mă gândeam...

Cureaua benzii de alergare s-a oprit brusc și m-a aruncat în față. Mi-am lovit palmele de șine, prinzându-mă cu câteva secunde înainte să mă izbesc cu capul de panoul de control.

— Isuse! am mârâit, ridicând privirea.

Tink stătea lângă mine, ținându-se de cablul de urgență.

— Bună, Ivy-Divy! Mă bucur să văd că reflexele încă îți funcționează.

Ridicându-mă în picioare, am dat drumul șinelor și m-am întors spre el, în timp ce trăgeam aer în piept și respiram greu.

— Dar abilitățile tale de observație sunt nașpa, a adăugat, legănând eșarfa gri pe care o purta atârnată de un umăr. Am ajuns chiar în fața ta și am scos chestia aia din priză.

— Ești un nemernic!

Pieptul mi se ridica și cobora greu. A zâmbit mândru.

— Sunt multe lucruri. Nemernic e unul dintre ele.

Într-o bună zi, aveam să-l omor pe Tink. Și existau o mulțime de motive să mă comport ca în *Purge*, când venea vorba despre el. Începând cu faptul că, până de curând, crezusem că Tink e de mărimea unei păpuși Ken. Așa îl găsisem pe nemernicul de spiriduș în Cimitirul nr. 1 din New Orleans, cu un picior rupt și cu o tăietură în aripile fragile și delicate. Avea cel mult 30 de centimetri. Îi făcusem o proteză de picior din bețe de înghețată și îl îngrijisem pe micul derbedeu până îl readusesem la viață, chiar dacă riscam să fiu ucisă pentru că adăposteam o creatură din Lumea de Dincolo. Nici acum nu prea știam de ce îl salvasem. Pur și simplu, îmi fusese foarte milă de el, dar poate că partea din mine care era elf preluase controlul, simțind compasiune

pentru o altă creatură din Lumea de Dincolo. Cine știe? Și cum îmi mulțumise pentru asta? Cheltuindu-mi banii pe chestii ciudate comandate de pe Amazon Prime, ascunzându-mi faptul că sunt halfelin și uitând să menționeze că el *alesese* să fie înalt de numai 30 de centimetri. Și că, de fapt, era foarte, *foarte* înalt.

Și cât se poate de... complet din punct de vedere anatomic.

Faptul că îl vedeam pe Tink de mărimea unui bărbat mă tulbura de fiecare dată, pentru că nu mă gândisem la el în felul acela. Nu doar că mă văzuse în chiloți de o sută de ori, când era în miniatură, dar acum Tink însemna mult mai mult și...

Și Tink cel de mărime adultă era... sexy.

Faptul că am recunoscut asta m-a făcut să îmi vină să vomit un pic, dar era adevărat. Când era mic, avea fețișoara drăguță, frumușică, și era doar... Tink. Iar acum, că era mare, fețișoara drăguță avea pomeți înalți, trupul era bine făcut și...

Mda.

M-am strâmbat. Când îl vedeam pe Tink așa, încă mă dădea peste cap, dar, la urma urmei, cred că era tot Tink și, cu toate că ades îmi venea să îi dau un șut până în Lumea de Dincolo, îl cam... nu știu... îl cam iubeam.

Nu că i-aș fi spus asta vreodată.

Părul lui Tink era atât de blond, încât era aproape alb, iar în ziua aceea și-l aranjase în țepi. Purta blugi și o bluză mulată. Probabil că apucase din mers un prosop, venind spre sală, pentru că ținea unul în mână. Am aruncat o privire spre partea de jos a eșarfei, unde era încolăcită o formă micuță. Începuse să-l poarte după el pe Dixon, noul lui pisoi de companie, într-o eșarfă care eram sigură că fusese concepută pentru bebeluși umani...

Stai așa!

Am mijit ochi la bluza gri de pe Tink.

— Porți cumva bluza lui Ren?

— Da, cred că o să-l facă să-i placă de mine. O să ne ajute să ne apropiem și să putem fi ca niște frați cu mame diferite.

— Mă îndoiesc!

Ren avea să se enerveze

— E un pic ciudat!

— De ce? Fetele împart hainele tot timpul.

— Da, cuvântul-cheie este „împart”, Tink. Tu tocmai i-ai luat bluza.

Nu-mi venea să cred că trebuia să-i explic asta.

— Prosopul ăla e pentru mine?

— Da! Parcă ai fi înotat într-o mlaștină, a zis și l-a aruncat spre mine. Dar cel puțin nu mai arăți ca și cum ai avea un ochi scos.

— Ce să zic, mersi! am murmurat, trecându-mi prosopul peste față.

Când evadasem din casa prințului, unul dintre favoriții lui încercase să mă sugrume. În timpul luptei, mi se spărsese un vas de sânge din ochi. Era la fel de scârbos să te gândești la asta, pe cât era să vezi așa ceva. Valor, acolitul prințului, era mort, totuși. Ren îl eliminase. Era unul dintre străvechii pentru care nu mai trebuia să ne facem griji.

— Nu-mi vine să cred că ești din nou la sală! a continuat Tink, dându-se la o parte. De ce alergi atât de mult? Te pregătești pentru iminenta apocalipsă a zombilor, despre care eu nu știu nimic? Pentru că, dacă e așa, trebuie să-l găsim pe cel mai apropiat mărlan, cu care să devenim cei mai buni prieteni. Ne trebuie unul sexy, genul așa, mai nespălat și dur. Știi tu, unul care probabil că miroase a transpirație și a bărbat, cu un trecut complex, care la început te face să-l urăști, dar, încet-încet, în timp, ajungi să-l iubești.

M-am holbat la el.

— Te-ai gândit mult la asta!

— Da! Îmi place să fiu pregătit. Din moment ce suntem în sud, n-ar trebui să ne fie greu să găsim unul. Așadar, de ce petreci atât de mult timp în sala de sport? a întrebat el, fără să stea pe gânduri.

— Ce altceva ar trebui să fac?

Mi-am pus prosopul în jurul gâtului, în timp ce ghemotocul mic din partea de jos a eșarfei a început să se miște.

— Nu știi!

Tink a mângâiat partea exterioară a eșarfei și, drept răspuns, s-a auzit un mieunat slab și înăbușit.

— Ai putea să-ți petreci timpul cu unii dintre cei de aici. Sunt destul de mișto!

— Crezi că sunt de treabă pentru că te venerează.

Zâmbetul îi era atât de larg, încât ar fi putut să-i crape fața.

— Ei bine, da, așa e! Sunt deștepți.

Majoritatea elfilor de acolo nu văzuseră niciodată un spiriduș. Practic, prințul și Regatul de Iarnă exterminaseră specia lui Tink.

— Ai putea, de asemenea, să-ți petreci timpul cu Merle sau cu Brighton, a adăugat el. Mama Merle este aproape întotdeauna în curte, dezgropând sau plantând ceva. E interesantă! Ciudată! Dar ciudățeniile pot fi distractive, iar Merle este amuzantă. Și îmi place Brighton.

A făcut o pauză.

— Cred că ea nu mă place. De fapt, sunt destul de sigur că e cam speriată de mine.

Am ridicat o sprânceană. Lui Tink chiar îi plăcea să bată câmpii.

— Cumva, ea e opusul meu!

A strâns din buze.

— Chiar azi-dimineață, eram în camera comună. Știi, camera în care nu stai niciodată, dar, în fine, divaghez... Camera are toate jocurile mișto, și canapele, și rahaturi. Eram acolo, câștigam un joc de air hockey, iar Brighton a intrat, mi-a întâlnit privirea, apoi a ieșit imediat. Nu înțeleg de ce. Sunt foarte prietenos și abordabil. Și mai știu că sunt al naibii de arătos, inclusiv după standardele umane.

Am decis să nu subliniez toate modurile în care probabil că o speria pe Brighton, pentru că era un teren alunecos, pe care nu voiam să intru. În plus, aveam nevoie urgentă de un duș, pentru că mă simțeam de parcă aș fi înotat într-o mlaștină. Am coborât de pe banda de alergare, iar în momentul în care picioarele mi-au atins pământul, m-a luat amețeala.

— Uau!

Tink m-a apucat de braț, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul. Amețeala a dispărut la fel de repede cum a apărut.

— Ești beată? m-a întrebat.

Am pufnit, eliberându-mă.

— Aș vrea eu! Încă nu am luat micul-dejun sau prânzul. A fost o prostie din partea mea.

Tink a rămas tăcut, în timp ce mă studia.

— Nu crezi că poate exagerezi?

— Ce să exagerez? Că stau degeaba, într-o vacanță prelungită pe care nu am cerut-o?

— Nu prea ai stat degeaba. Faci sport. Nonstop!

— Nu exagerez cu nimic.

M-am îndepărtat, ocolind bicicletele eliptice și benzile de alergare pentru leneși.

Tink era chiar în spatele meu.

— Nu că ai avea nevoie să ți se reamintească, dar ai fost ținută captivă timp de săptămâni și...